

INSPIRATIONSPUNKTER

[KUN DET TALTE ORD GÆLDER]

12. oktober 2020

Samråd i UIU den 23. oktober 2020 – Spørgsmål D stillet efter ønske fra Morten Messerschmidt (DF)

- Vil ministeren redegøre for sagen fra Helsingør, hvor kommunen i en lokalplan har givet tilladelse til etablering af »en familiekлуб« i lokaler på Løvevej, der nu viser sig omdannet til en moské, og vil ministeren ændre planloven og evt. andre love og forskrifter, så der skelnes mellem tilladelser til kulturelle formål og tilladelser til religiøse formål, således at beslutningstagerne og borgerne i lokal-samfundet er fuldstændig klar over, hvad det er, der skal gives tilladelse?
  - Er det med ovennævnte aktivitet som eksempel muligt at trække en eksisterende tilladelse tilbage i tilfælde, hvor formålet må siges at have ændret sig markant?
  - Mener ministeren, at et grundlæggende princip om borgerinddragelse er opfyldt i nævnte sag, når hverken politikere eller borgere har været oplyst om, at tilladelsen kunne anvendes til at etablere en moské, og er ministeren enig i, at det i realiteten er at føre borgerne bag lyset?

Ad spørgsmål D:

[Indledning]

- Tak for spørgsmålet og muligheden for at deltage i, tror jeg, mit første samråd i udlændinge- og integrationsudvalget.
- Baggrunden for spørgsmålet er den her konkrete sag fra Helsingør Kommune.
- Jeg skal starte med at sige, at det ikke er en sag, som erhvervsministeriet har truffet afgørelse eller på anden måde været involveret i. Men sagen giver anledning til spørgsmål om, hvad kommunerne kan regulere med lokalplanlægning efter planloven, som altså hører under erhvervsministeriet.

[Ad spørgsmål D – del 1: *Vil ministeren redegøre for sagen fra Helsingør, hvor kommunen i en lokalplan har givet tilladelse til etablering af »en familieklub« i lokaler på Løvevej, der nu viser sig omdannet til en moské.*]

- Der spørges i spørgsmål D til en redegørelse for den konkrete sag, samt hvorvidt det giver anledning til ændringer af planloven eller anden lovgivning.
- Jeg vil indledningsvist sige noget om den konkrete sag fra Helsingør, og så skal jeg nok vende tilbage til det principielle ift. lovgivningen på området til slut i min tale.
- Først den konkrete sag fra Løvdalsvej i Helsingør. Som nævnt er det ikke en sag, erhvervsministeriet har været involveret i. Min redegørelse for sagen baserer sig på oplysninger fra Helsingør Kommune. Oplysningerne er indhentet til brug for samrådet.
- Helsingør Kommune har oplyst, at kommunen i juli 2019 modtog en forespørgsel om, hvorvidt nogle lokaler

på Løvdalsvej kunne anvendes til foreningslokale med henblik på etablering af en familieklub, hvor familier mødes, drikker te, spiller billard, holder foreningsfester mm.

- Ejendommen ligger i et område, der i en lokalplan tilbage fra 2012 er udlagt til erhvervsområde, herunder til det man kalder ”privat service”. Ifølge lokalplanen så kan privat service bl.a. omfatte kulturelle aktiviteter.
- Det var kommunens vurdering, at de ønskede foreningsaktiviteter var i overensstemmelse med lokalplanen, men at aktiviteterne kræver byggetilladelse, hvilket kommunen gjorde opmærksom på i sit svar.
- Aktiviteterne på ejendommen blev efterfølgende etableret uden ansøgning om byggetilladelse og er altså ifølge kommunen indrettet uden den fornødne byggetilladelse - og dermed ulovlige.
- Helsingør Kommune har oplyst, at de har igangsat en lovgivningsproces efter byggelovgivningen, og at kommunen i den sammenhæng er i dialog med ejer/bruger af ejendommen om at indsende den nødvendige ansøgning om byggetilladelse.
- I forhold til spørgsmålet om etablering af en moské har kommunen oplyst, at de oprindeligt ikke modtog en henvendelse om etablering af en moské på ejendommen.
- Et medlem af byrådet har den 1. august i år bedt om en redegørelse for etableringen af en moske på ejendommen. Det skete på baggrund af artikler i Helsingør Dagblad den samme dag.
- Helsingør Kommune er derfor i gang med at undersøge sagen nærmere herunder den konkrete anvendelse af lokalerne på Løvdalsvej. I den forbindelse er man også i dialog med brugerne af lokalet om anvendelsen.
- I den forbindelse har kommunen oplyst, at aktiviteterne i en moské efter kommunens opfattelse er omfattet af be-

grebet ”kulturelle aktiviteter”, som i henhold til lokalplanen for området kan etableres lovligt på ejendommen, som jeg sagde tidligere.

- Kommunens vurdering er altså umiddelbart, at man godt i forhold til den gældende lokalplan kan indrette en moske i lokalerne. Men at der ikke er indsendt den fornødne ansøgning om byggetilladelse.
- På den måde er De altså tale om en verserende sag, hvor myndighedsbehandlingen ikke er afsluttet.
- På den baggrund vil jeg fremhæve, at det er kommunen, der tager stilling til, om der kan meddeles byggetilladelse til et konkret forhold. Og i den forbindelse om forholdet er i overensstemmelse med lokalplanen for området.
- Er man uenig i en kommunes vurdering af forholdet til lokalplanen, er det muligt at klage til Planklagenævnet.

[Ad spørgsmål D (del 3): Er det med ovennævnte aktivitet som eksempel muligt at trække en eksisterende tilladelse tilbage i tilfælde, hvor formålet må siges at have ændret sig markant?]

- Hvis jeg går videre til spørgsmål D, så spørges der her også til, om det er muligt at trække en eksisterende tilladelse tilbage.
- Ifølge de oplysninger, jeg har modtaget fra Helsingør Kommune så er der, som sagt, ikke truffet en afgørelse om etablering af en moské. Der er altså ikke som sådan en tilladelse at trække tilbage.
- Kommunen har, som sagt, oplyst, at projektet på Løv-dalsvej kræver en byggetilladelse og har igangsat en lovliggørelse efter byggelovgivningen. Byggetilladelser udstedes med hjemmel i byggeloven, som hører under boligministeren.

- Kommunen skal dog i forbindelse med en byggetilladelse sikre sig, at anvendelsen er i overensstemmelse med en gældende lokalplan.
- I sagen i Helsingør er ejendommen på Løvdalsvej omfattet af en lokalplan fra 2012, som udlægger området til bl.a. privat service herunder, som sagt, altså også kulturelle formål.
- Som nævnt har Helsingør Kommune oplyst, at aktiviteterne i en moské efter kommunens opfattelse er omfattet af begrebet ”kulturelle aktiviteter”, som derfor kan etableres lovligt på ejendommen inden for rammene af den gældende lokalplan.
- Generelt gælder det, at hvis en kommune bliver opmærksom på, at der er ved at blive etableret nye forhold – fx en moské – som ikke passer ind i planerne for områdets udvikling, så kan de overveje, om der er grundlag for efter planloven at nedlægge et såkaldt § 14 forbud mod en påtænkt anvendelse.
- Et sådant §14 forbud giver kommunen mulighed for hurtigt gribe ind og forhindre, at der etableres nye forhold i strid med kommunens planer for området.
- Kommunen kan dog alene anvende et §14 forbud, hvis man ønsker at udarbejde en ny lokalplan for området, der udlægger området til en anden form for aktivitet, end den der er planlagt for nu. Det kan fx være, hvis de vil udlægge området til et erhvervsområde uden at muliggøre kultur- eller foreningsaktiviteter.
- Kommunen kan ikke med planloven afskære området fra at blive anvendt til religiøse aktiviteter, hvis man i øvrigt ønsker området anvendt til kultur- og foreningsaktiviteter.
- Det er samtidig vigtigt, at være opmærksom på, at kommunen med et sådant §14 forbud eller med en ny lokalplan ikke kan stoppe en eksisterende, lovlig anvendelse af ejendommen.

- Hvis ejendommen allerede lovligt anvendes til fx en moské - eller der er givet byggetilladelse til en anvendelse som moské – så kan anvendelsen til moské altså fortsætte, uanset om det er i strid med en senere lokalplan.

[Ad spørgsmål D (del 4): *Mener ministeren, at et grundlæggende princip om borgerinddragelse er opfyldt i nævnte sag, når hverken politikere eller borgere har været oplyst om, at tilladelsen kunne anvendes til at etablere en moské, og er ministeren enig i, at det i realiteten er at føre borgerne bag lyset?*]

- I forhold til den konkrete sag så spørges der også til, hvorvidt princippet om borgerinddragelse er opfyldt i nævnte sag.
- Som jeg sagde tidligere, er der tale om en konkret og verserende sag i Helsingør Kommune ift. udstedelse af en byggetilladelse. Helsingør Kommune skal i den forbindelse behandle sagen i overensstemmelse med gældende regler, herunder også reglerne om partshøring og borgerinddragelse hvis det er relevant. Det forventer jeg selvfølgelig, at de vil gøre.
- Ift. den gældende lokalplan, hvor der efter kommunens opfattelse altså godt kan etableres en moske i området, så var det også dengang lokalplanen blev vedtaget i 2012 gældende, at offentligheden skulle inddrages i forbindelse med vedtagelsen af en lokalplan.

[Ad spørgsmål D (del 2): *Vil ministeren ændre planloven og evt. andre love og forskrifter, så der skelnes mellem tilladelser til kulturelle formål og tilladelser til religiøse formål, således at beslutningstagerne og borgerne i lokalsamfundet er fuldstændig klar over, hvad det er, der skal gives tilladelse?*]

- Det var det om den konkrete sag. Nu vil jeg så prøve at gå videre til den del af spørgsmålet, der vedrører hvorvidt sagen giver anledning til at overveje ændringer af planloven eller andre love og forskrifter.

- Lad mig begynde med at slå fast, at kommunerne allerede i dag har mange muligheder i planloven for at regulere og styre byudviklingen og indretning af deres byer.
- Kommunerne kan i deres planlægning i praksis lokalplanlægge på en måde, der begrænser hvilke aktiviteter, der kan udøves i et område. En sådan planlægning kan få betydning for, hvorvidt der kan etableres fx en moske i området. Det gælder fx hvis man udlægger et område til boligområde eller til et nærmere bestemt type erhvervsområde.
- Kommunen kan også fastsætte krav til bebyggelsens udformning, herunder krav til højde og udseende, og derigennem forhindre, at der opføres tårne, minaretter mv. Tilsvarende kan kommunen også i lokalplanen lægge vægt på trafikforhold.
- De gældende regler i planloven giver dermed kommunen mulighed for at lokalplanlægge ganske detaljeret, så længe det handler om området overordnede anvendelse, bygningernes udseende, påvirkning af lokalområdet mv.
- Der er dog begrænsninger for, hvad der kan lokalplanlægges for. Det er således et grundlæggende princip i planloven, at planlægningen skal være begrundet ud fra planlovens formål og ikke må være baseret på det man kalder usaglige hensyn.
- Det er fx ikke et sagligt eller planlægningsmæssigt relevant hensyn at regulere, hvilke bestemte grupper af mennesker, der må besøge eller anvende en ejendom. Man må således ikke med planloven regulere en brugergruppes alder, køn, nationalitet, politisk eller religiøst tilhørsforhold.
- Det er derfor heller ikke muligt at lokalplanlægge med et direkte forbud mod religiøse aktiviteter, hvis området fx er udlagt til de her kultur- eller foreningsaktiviteter.
- Planloven regulerer altså grundlæggende den samlede overordnede fysiske udvikling af et område og en by ved

hjælp af anvendelse, en bygnings udseende, trafik, støj-påvirkning osv.

- Men planloven går ikke ind og regulerer, hvem der må bruge en bygning, ligesom man ikke detailregulerer, hvad man mere specifikt kan i en bygning udlagt til fx foreningsaktiviteter.
- Planloven er således ikke nede og skelne mellem, om en gruppe af mennesker anvender en ejendom til fx at mødes i en bogklub eller en sportsklub, fordi de interesserer sig for litteratur eller udøver idræt, eller om de anvender ejendommen i forbindelse med religiøse aktiviteter, fordi de er troende.
- Som udlændinge- og integrationsministeren allerede har nævnt, så er vi som regering meget optaget og opmærksom på aktiviteter, der er med til at skabe parallelsamfund, hvor vores demokratiske værdier og rettigheder udfordres.
- Regeringen vil derfor også se på, hvordan vi kommer religiøse parallelsamfund til livs. Parallelsamfund der vil underminere vores demokratiske værdier, love og regler.
- Her vil jeg sige, at vi ikke vil udelukke noget på forhånd, men se bredt på problemstillingen og gå åbent til værks.